

Här kommer ett litet smakprov ur boken vi arbetar med om byarna.

Vi önskar er en God Jul & Gott Nytt År!

Liikavaara 124
Charlott Lönnelid

Friheten. Det är nog den som är starkast. Att kliva i kängorna och ha jaktmarkerna rätt utanför dörren. Den är ju ständigt nära, naturen.

Som häromveckan, då hunden skulle snabbrastas innan flickans skidträning. Då står de här i korsningen, kon och kalven. Och hunden, du vet, han är ju ung. Det var första närkontakten.

Jisses vad hon flög och ramlade. Men släppa kopplet det gjorde hon inte.

De följde efter en stund i mörkret. Det är ju bra för honom med närkontakt på älg.

Men att få hem honom sen! De hade ju skidträningen att hinna till.

Hon var genomsvechtig då hon kom hem.

De fick sitta en stund på trappen, hunden och hon, och flåsa ikapp.

Stigarna. Dem som man kan utan och innan. De bär många minnen. Där finns älgpasset var hon sköt första älgen. Hon har sin kudde på stolen i tornet.

Det behövs ju, om man nu är ett äpple högt.

Men den var för långt bort, älgen. Nog var det över 300 meter, det var det. Hon var tvungen att smyga närmare. Oj, vad benen skakade då hon skulle ner från tornet. Och så smyga.

Bara stå kvar nu, älgen! tänkte hon.

Hon kom tillräckligt nära. Nog dog den.

Och så sköt hon nu också tre skott. Men den sprang en bit.

De kan ju göra så.

Och gubbarna skulle dricka upp kaffet innan de kom.

Nog känns de lite väl lugna ibland, de där gubbarna.

Minuterna är ju fasligt långa, då man skjutit sin första älg.

